

Tonk Szende beszéde

Tisztelt Közgyűlés! Tisztelt Elnökség! Tisztelt meghívottak, jelenlévők!

Talán most, a Húsvét ünnepe előtti nagyhéten kettős jelentést hordoz az, ha így kezdem ezt a néhány rövid gondolatot: kissé úgy érzem magam ma, itt, mint Pilátus a krédóban. Természetesen, ha itt most körülnézek, barátok, ismerősök, kollégák – egyszerűen az otthonosság érzetét adó személyek vannak körülöttem jelen. Jó itt lenni ebben a közösségben, egy olyan szakmai társulatban, ahol tudom, világnézetünk, szakmánk, a fiataljainkért és szűkebb-tágabb közösségeinkért érzett felelősségünk összeköt bennünket.

Mégis furcsa érzések kavarnak bennem. Egyfelől óriási, kimondhatatlan megtiszteltetés számomra, hogy ma egyáltalán itt állhatok, s egy olyan múlttal, tradícióval, szellemi tőkével rendelkező tudós társaság tisztségviselőjévé válhatok, mint amilyen a Magyar Természettudományi Társulat. Elég, ha az ember végignézi a 176 esztendő felölelő múltot, a társulat tudományos és társadalmi presztízsén, tevékenységének, eredményeinek máig érvényesülő hatásain, természettudós tagjainak impozáns névsorán – s ez a tekintélyt parancsoló múlt és jelen megerősíti benne a nem mindennapi megtiszteltetés és a különleges alkalom érzetét.

De másfelől, a Társulat múltjának és jelenének ugyanezen vonatkozásai jelentik mai furcsa, ellentmondásos érzéseim origóját is. Tizenöt esztendő kutatói és oktatói munka áll jelenleg a hátam mögött, melyre – mindannyian tudjuk – a tudomány világában még azt szoktuk mondani: fiatal kutató. Álszent dolog lenne azt állítanom, hogy ne lennék valahol büszke az eme tizenöt esztendőben kifejtett, környezeti rehabilitációra irányuló kutatómunkámra, vagy akár közép-, illetve felsőfokú oktatásban végzett tehetséggondozó tevékenységem, TDK-munkám eredményeire. Viszont azt is józanul látnom (és belátnom) kell, hogy mindez még aránytalanul parány a Magyar Természettudományi Társulat egykori és jelenlegi, akár a ma itt lévő professzor hölgyek és urak hasonló, kutató, oktató és tehetséggondozó tevékenységéhez, eredményeihez képest. Nos ez az, ami kissé furcsává, ellentmondásossá teszi a mai érzéseimet.

És mégis, tisztelt jelenlévők, van talán egy eszköz, amivel pótolni vélhetem ezt az aránytalanságot, a tudományos-oktatási eredmények eme egyértelmű „eltolódását”. És talán ez az, amit szakmai tevékenységem mellett a Magyar Természettudományi Társulat számára is őszintén felajánlani tudok: a szívből-lélekből jövő munka állhatatosságát, önzetlenségét; a közös célok egyéni érdekekhez viszonyított előbbre-valóságának hitét; a diákok és fiatal tehetségek szívből jövő, érdekmentes támogatásának meggyőződését. Mindezek jegyében kapcsolódtam be korábban eme tudós társulat tevékenységébe, s eme hit jegyében próbáltam-próbálok a társulat tehetséggondozó tevékenységének Kárpát-medencei kiterjesztését elősegíteni, de akár – hogy a legközelebbi feladatokra is utaljak – az idei I. Kárpát-medencei Tehetség tábor szervezési feladatait ellátni. Őszintén bízom benne, hogy ezt a munkát, de ugyanakkor az egész társulat eme tudományon keresztül történő nemzetépítő, nemzetegyesítő tevékenységét sikerek fogják koronázni.

A magam nevében csak hálás lehetek azért, hogy ennek a közös erőfeszítésnek, jövőépítő munkának magam is részese lehetek. Mint ahogyan hálás vagyok Önöknek, a Magyar Természettudományi Társulat tagságának és vezetőinek azért a bizalomért, mellyel ma engem megtiszteltek. Minden erőmmel azon leszek, hogy az elkövetkezőkben ennek a bizalomnak és megtiszteltetésnek minden tekintetben megfeleljek.

Köszönöm, hogy meghallgattak.

